

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO PARTIT OBRER

DESEMÉ alabar incondicionalment als obrers que fa dos diumenes van reunir-se al Circo equestre, per las probas de cordura y sensatius que van donar, discutint tranquilament los més intrincats problemes socials. Allà haurian d'anar á aprender bonas formes y respecte á totas las ideas, los conservadors de 'n Canovas y de 'n Romero Robledo, que avuy com avuy se tiran los trastos pél cap, sense respecte al públich, enemich en general d'aquesta mena d' espectacles.

Los obrers, ansiosos de millorar la sèva sort, van emitir ideas y van formular projectes, bons y dignes de aplauso en sa major part, si bè que algun nos sembla erróneo y per consegüent inadmissible.

Se tracta, segons van dir casi tots los oradors, de constituir un partit obrer, independent dels demés partits, en vista de que 'ls representants burgesos, segons lo Sr. Caparó, no poden ni deuen fer res per las classes obreras.

No volém consignar, perque aixó no 'ns està bè als demòcratas, lo que han fet fins are en pró dels treballadors y dintre de l' esfera política, 'ls partits liberals y democràtics, sigan ó no sigan burgesos. Los que tinguin memoria, repassin lo passat y comparin ab lo present. De segur que avants de la Revolució de Setembre, per no anar més lluny, no haurian pogut reunir-se 'ls obrers, sinó per resá'l rosari. En quan à meetings, ni parlarne.

Pero suposém que las classes traballadoras no deuen res, res enterament als partits politichs avansats (qué significa avuy la creació de un partit exclusivament obrer?)

Los partits no 's forman, ni poden formarse per l' únic y exclusiu estimul dels interessos materials. Deixant apart á certas agrupacions ó excrencias políticas que no tenen altre objecte que munyir lo presupuesto, y que en realitat no son partits, sinó partidas, las verdaderas agrupacions políticas proclaman y realisam ideas de carácter general, beneficiosas á la societat, sense distinció de classes.

«Tots som fills de Déu» diuen los que creuen; «tots som germans» dihem los demòcratas, y si la diferencia de fortunas y de aptituds fa qu' existeixin classes socials, los partits politichs no deuen tendir mai á enemistarlas ni á dividirlas, sinó á armonizar tots los interessos, per realisar lo progrès y practicar la llibertat.

Separarse de aquest fi, significa divagar.

Lo mateix partit obrer formula un programa, que conté molts dels principis proclamats per la democracia, en quals filas figurau y han figurat sempre elements que no pertanyen rigurosament a las classes traballa-

dors. Per què, donchs, s' atribueix principis, que avants qu' ell, los han proclamat los demòcratas?

Siguém generosos: suposém que inventés un programa enterament original y exclusivament seu, lo qual es molt difícil, q'podria realisarlo per si sol lo partit obrer? Casualment no hi ha res que divideixi tant com los interessos, y un cop posats los obrers en lo camí, acabarian per trobarse contrapuntats en molts punts, y en ferse la guerra mútuament. Aixó es tant clar com l' ayga.

Finalment, aixís com no trobém cap rahó perque hi haja 'l partit dels advocats, dels metjes, dels ingeniers y dels periodistas, no sabém compendre que puga haverhi 'l partit dels obrers, sola y exclusivament dels obrers, partit que demà podria subdividir-se y tindriam la fracció dels fusters y dels mestres de casas, dels saborers y dels sastres, perque tot lo que 'ls ideals tenen de generosos, tenen de mesquins los interessos.

Que 'ls obrers s'associuin per millorar la sèva sort, es molt just y molt laudable; que tractin d' emanciparse, es lo seu deber; pero políticament, com á ciutadans de una nació que 's compon de totas las classes socials, deuen treballar per la llibertat del individuo sense distinció de classes, per la igualtat davant la llei, perque regni la justicia y no 'l privilegi; en una paraula, deuen aspirar á la democracia y á la república, unitse fermament á tots los que professin aquestas ideas.

P. K.

DEL NATURAL.

SENYOR Sagasta! Se pot entrar?

—Entra, Joanet, entra... Ay! Dis-pensim, Martos: me creya qu' era 'l porter que 'm pujava las botinas: crèguim, tè la mateixa veu... y 'l mateix caminar...

—Es molt creible... Altrament, si no es molestarlo, venia per demanarli un petit favor.

—Digni, home digni; ja sab que per vosté...

—[Mil gracies! Pues ja veurá... entre paréntesis, gno té pas un cigarro per aquí?

—Tingui, allí sobre n' hi ha un caixó...

—No son pas del estanch? jeh!

—[Bo! ¿Qué 's creu que jo fumo porqueria? Son reguers magnifichs... la flor del Yumuri.

—De veras? Donchs me 'n quedare uns quants... Voldria, pues, com li deya, que 'm concedis un petit favor, jeh! si á vosté no li ve malament, perque no vull que per res del món... (comprén l' idea?)

—Per supuesto! ¿De qué 's tracta?

—[Psé! Una tonteria. Tinch un xicot á casa, que 's porta molt bè y qu' es molt intelligent, y voldria protegirlo...

—[Qué! ¿Qué 'l vol fer sortir diputat?

—Vol caillar! Per ara no me las pègo tant fortas: ab lo temps, no dich que no; pero, avuy per avuy, ja 'm contento ab que li dongui un empleo qualsevol... res, secretari d' un gobern civil, ó administrador econòmic d' alguna província ó una coseta aixis...

—[Senyor Martos! Miri que...

—¿Qué vol dir? Per ventura troba exageradas las mèvas pretensions?

—Home... la veritat... una cosa com aixó. ¿Qué ha fet aquest individuo? Quins mèrits ha contret?

—Quan jo li dich que 's un xicot que val, ja pot pensar que tinch motius per dirho. Es una criatura mès sumissa que un cabrit; escriu correctament en paper blanch, y miri, no li diré mes sino qu' ell es qui fins ara ha apuntat la roba de la bugadera. ¡M sembla que un home que als vintitres anys fa aixó, no es cap tonto!

—Bueno, bueno; veuré... procuraré entafurarlo en qualsevol recó...

—Ja veurá, don Práxedes; á mi no 'm vingui ab aquets romansos: tot aixó son escusas de mal pagador. ¡Vol colocarlo ó no? Responguim sense subterfugis y llavoras jo sabré á qué atenirme.

—Es a dir que vosté s' hi empunya?

—Veji si 'm hi empunya, que si 'm dona un desayre esqueixo la grua y tot se 'n va á can Pistras..!

—Bè, home, bè; 'l colocaré.

—En una administració económica!

—Està bè: li prometo que si, home...

—Donchs, gracies anticipadas y á reveure...

—[Abur!... jah! Escolti: ¿cómo se diu aquest feligrés?

—Ramon Sanchez...

* *

Dugas horas mès tard:

—[Don Práxedes! ¿Diu que vosté m' ha de dir alguna cosa?

—Ah, si; segui, Camacho, segui! M' ha de fer un favor.

—¿Que? ¿qué 'm vol demanar quartos? No tinch un clau.

—No; no vull que que 'm dongui res; al contrari jo vull donarli á vosté.

—[Ah, ah! A veure, á veure: aixó es lo que convè.

—Li vull donar un jove molt discret é intelligent, don Ramon Sanchez, perque me 'l coloqui en alguna administració económica.

—Bueno; veuré si hi ha vacant alguna plassa de porter...

—[Cál! ¿qué diu? Es un jove de carrera y de molt pit.

—Pues que vagi á las de caballs y poser guanyará un premi.

—Ja veurá, deixis de bromas: es indispensable donar l' empleo de jefe econòmic á aquest jove: en Martos me 'l ha recomanat.

—Pero si no hi ha puesto!

—Fássinhi; ordeni alguna cessantia.

—Es impossible!

—Cóm impossible! Reflexioni lo que diu...

—Pero... jen fil Veuré de conjumiaarho; pero jo no asseguro res...

—Tè de ferho, tè de ferho: s' ha d' emplear á don Ramon Sanchez.

* *

En lo Consell de ministres d' aquella tarda:

En Camacho:—Hi determinat nombrar jefe econòmic de Pontedera... á don Ramon Sanchez...

Tots los ministres, á coro:—¡Ramon Sanchez? ¿qui es aquesta celebritat?

En Sagasta:—¡Ah! ¿no 'l coneixen? Es un jove

prendas, una verdadera enciclopedia: val, créguinme, val.

Gamazo:—Pero si may l' havia sentit anomenar! Sagasta:—Oh! Jo tampoch; pero en Martos m' ha dit que...

Moret:—Y perqué s' hi ha de ficar en Martos ab aquestes cosás?

Sagasta:—Mirin qu' ell s' hi ha empenyat y m' ha fet amenassas...

Tots los ministres:—Ah! Sent aixis...!

La Correspondencia de España del endemá:

«Hoy publicará la Gaceta un decreto nombrando administrador económico de Pontevedra al distinguido letrado y notable periodista don Ramón Sanchez. Es un nombramiento que será sin duda muy bien recibido por los habitantes de Pontevedra en donde cuenta el agraciado con muchas y merecidas simpatías.»

FANTÁSTICH.

LO PORCH DEL SENYOR RECTOR

I ha un qüento antich que parla de cert rector que havia de prestar no sè quins serveys del seu ministeri, y com l' interessat no s' trobava de moment ab fondos per retribuirlos van convenir que li seria entregat un tocino en calitat de paga y senyal,

Desde l' moment va presentarse una dificultat, y es que l' porch en poder del eclesiàstich lo mateix podia engreixar qu' enmagriscer, en vista de lo qual se convingué en pesarlo, acordant abonar al rector lo que guanyés ó descontantli lo que perdés lo dia de la matanza.

Aquest tracte just y equitatiu va donar lloch á unas grans disputas, que l' qüento refereix ab tots los ets y uts; pero lo qu' es indubitable es que aquell tocino, tot furgant, furgant, va obrir las portas del cel á una animata desventurada.

Y are 'ls demano no s' escandalisin, per molt arrelats que tingen los sentiments religiosos. No es pas lo porch la única bestia que figura, sinó precisament en lo santoral, en companyia de alguns dels sants més venerats. Jesucrist va neixe entre un bou y una mula: Sant Lluch porta sempre un toro al costat, que fins sembla un torero: Sant March cria lleò com Mr. Bidel: Sant Roch no abandona mai lo gos: Sant Jeroni reb l' alimento de un corp, y l' mateix Sant Antoni Abad, viu en companyia de un tocino, y es per això que li diuhen Sant Antoni del porquet.

Ja veuhen com l' associació protectora dels animals pot, si vol, omplir lo saló de Juntas de quadros representant á un sens fi de gloriosos sants que van ser los seus precursors en punt á estimar y considerar á las pobres bestiolas.

Pero deixém digressions apart y cenyimnos á un fet que acaba de succehir, segons aixis m' ho escriuen, en un poblet del Alt Vallès, y que té alguns punts de contacte ab lo qüento del porch.

Corra lo dit poble baix la direcció espiritual de un rector que ja fa algun temps està en pugna ab los administradors de una Verge que 's venera en aquella iglesia, quals administradors van permetre emplegar en un vestit per la sagrada imatge l' producto de no sè quinas limosnas.

Lo rector volia 'ls quartos per ell, lo qual s' explica sabent que té á casa dos majordomas, joves y de barretas dugas y capasses de menjarse'l de viu en viu.

Això per si sol pinta al home; pero hi ha un altre rasgo que l' caracterisa.

Vivia allí un matrimoni pobre, sense més ambició que la de passar resigut aquesta trista vida, y l' marit va anar-se 'n al altre barri, deixant á la sèva vídua més pobra y més trista que mai.

Lo que més pena dava á la pobra vídua era no poder fè 'l bé pél seu difunt espós. Tal com està avuy la religió, 'ls pobres estan perduts en aquest mon y á l' altre.

—No tinch ni una malla per ferli dí una missa, seyyor rector, va dir la inconsolable vídua, anant á trobarlo.

—Si que amigo, está ben frescal!

—No tinch més que l' porch que cri... quan vinga l' temps de la matansa, jo li pagare l' que siga, li prometo.

—Es á dir que vos voldriau que jo fes uns funerals á fiar?

—Si seyyor, perque això del bù, vosté ho sab, es una cosa que porta molta pressa. Figuris si l' mèu pobre marit es al Purgatori, quin tip de patir no s' farà... Y tot perque l' porch de casa no està encare prou gras.

—Ja veureu, bona dona, aquí no s' fia.

—Y donchs, cóm ho haig de fer, pobra de mí?

—Jo 'us ho diré: porteu lo porch á la rectoria y veurem lo que se 'n pot tréure. Y no ho diguéu á ningú,

que això es un favor que os faig á vos perque sou una pobra.

La vídua va durli l' únic que li quedava.

Y l' porch del Sr. rector va instal·lar-se en la rectoria, essent evaluat en la meytat de lo que valia, per las mermas que pogués tenir. *

Y are, si l' ànima del difunt ha lograt trasladarse desde l' Purgatori á la gloria, podrà dir:

—No m' han salvat á mi las oracions dels vius. Aquestas no podian arribar al cel. Prou se desganyava la mèva vídua pregant; pero 'ls seus prechs se quedavan á mitj camí. Qui m' ha salvat ha sigut lo porch que tenia á la cort. Benehit siga l' dia que vaig tenir la santa inspiració de criar tocino!...

P. DEL O.

OBRE Duch de Sevilla! Ja l' han dut á la presó.

Lo dia que van anarli á comunicar la infausta nova, va posarse malalt.

No n' hi ha per menos. Un Borbón á la cangrí, ioh, y avuy que 'ls Borbons governan!

¡Vaja, n' ni ha per tirar la flor de lis al foch!

També ha sigut arrestat l' fiscal que va intervenir en la causa.

Y tot perque, en opinió del Consell de guerra, no demanava la pena prou grossa contra l' acusat.

Ja ho saben los ficals militars: quan tingan de acusar a algú, demaninli sempre pena de la vida.

Un militar ha de ser sempre ben brusco.

Perqué, seyyors, lo no serho,

la vritat, no fa guerrero.

Los partidaris de 'n Romero Robledo han organiat un cassino aquí á Barcelona.

Qual cassino 's titula Círculo liberal.

Ja no son conservadors: ja son liberals á secas.

¡Pobre llibertat en mans de aquests manos!

Hi havia á Foment un empleat que 's deya Perez Ruiz.

Y yels' hi aquí qu' estava molt tranquil cobrant la nòmina quan un dia obra la Gaceta y 's troba ab un decret, en virtut del qual se li acceptava la dimisió per ell presentada.

—Pero, seyyors, si jo no he dimitit! deya l' tal Perez Ruiz.

Y en efecte: ell no havia dimitit; pero tant se val, lo ministre suposant que sí, li envia las dimissorias.

Y en aquets cassos sempre té rahò l' ministre.

S' han verificat algunes presons de ciutadans pacifichs.

¡Ja no havia de governar en Sagasta!

Quan ell es al poder la qüestió es agafar á algú.

Y sempre es més fàcil apoderarse de un honrat pare de família, que del Bizco de Borge, en Melgares y altres animetas que corran ja fa temps per la muntanya.

En Cánovas se humanisa; l' Mónstruo 's torna persona.

Desd' are ha promés als seus partidaris, que cada dimecres anirà al Circo conservador á exhibirse.

Quan ell baixa del Olimpo

y 's va á fer la gara-gara

hi ha motius perque 's pregunta:

—Vàlgam Dèu qu' es lo que passa?

Las dònas comensan á triunfar.

A Inglaterra la Càmara ha aprobat un projecte concedint dret electoral á las dònas que estan al frente de un establecimiento industrial ó agrícola.

De las electoras á las diputades, no hi ha més que un pas.

Y quan ellas vajan á las Corts, una vegada agafin las cartas, qui serà capás de contenir la ruixa de paraules que surtin de aquellas bocas tant hermosas?

¡No 'n trencará pocas de campanetas la presidencia!

Cinch representacions porta ja l' drama Mal pare! que han sigut cinch triomfs pél seu autor.

Avuy dissapte s' representa per sexta vegada. Los ho participo, per si tenen gust de assistir al Teatro de Novecats.

Y á proposit; l' editor de la CAMPANA DE GRACIA m'

encarrega que 'ls fassa present que á la major brevetat possible surtirà un número extraordinari dedicat al aplaudidissim drama del Sr. Roca y Roca. Prenen part en la seva ilustració los Sres. Moliné, Pellicer y Apeles Mestres.

En quan als exemplars de la obra se 'n van de la botiga com pà beneyt. Si la venta va seguit aixis, prompte quedará agotada la primera edició.

Pares de familia que teniu un fill que 'us entra á la quinta, no l' redimi, feulo anar á servir.

Avants, al redimirlo, l' libravau del servei sense fer mal a ningú més, pero avuy, redimi al fill; pero en lo lloch qu' ell deixa vacant hi cridan á un altre quinto, que si molt convé serà l' únic amparo de la seva família.

Avuy primer cobran; després demanan als quintos y com que als que han pagat no 'ls hi contan, resulta que redimir avuy es fer un mal al próxim.

La inmoralitat en aquest punt no té aturador.

Després d' escorre las butxacas del pobre ciutadà, ab l' excusa de la quinta acaban d' exprémelas.

Y ja es hora de que tothom fassa cusirselas.

Al govern se l' fastidia de una manera:—Qué de manas, quintos? Donchs aquí tents quintos.

Diners ni un: aquí tens homes, y are mantenlos.

Sembla que s' ha romput la coalició republicana per anar á las eleccions.

Ho deplorem ab tota l' ànima.

La república vè: es inevitable, y nosaltres, en lloch de xuclar tanquem la boca.

Un dia 'ns la trobarem al carrer, y no serem bons per oferirli l' bràs y acompañarla á casa.

¡Quina llàstima!

En lo próximo número contestaré las cartas qu' hem rebut durant la present setmana.

No podem ferho avuy per haver tingut de sortir precipitadament de Barcelona l' redactor encarregat de ferho.

Avuy dissapte lo Comité de las escolas franceses gratuïtas dona un ball de màscaras en lo Teatro Principal, quals productes, com cada any, se destinan al sostinent de les citades escolas.

Inútil dir que la CAMPANA DE GRACIA recomana aquesta honrosa festa, en la qual s' uneixen la diversió y la filantropia.

Ademés, la colònia francesa es digna de totes nostres simpatias.

En lo ball del Principal, me semb'ará trobarme entre republicans. Es un gust anticipat al que havem de tenir en dia.

Lo Círcol republicà possibilista ha mudat de casa, guanyant molt en quant a local. Desde primers del corrent mes se troba instalat en la Rambla de las Flors, número 31, pis segon, ó siga á ca la Vireyna.

¡Qui havia de dirli á la Vireyna, que un dia tindria republicans á casa!

Pero ja se sab: tot progressa, y l' Círcol republicà possibilista es una de las societats que progressan, verdaderament, y que desd' are contará ab un local magnificament decorat y molt espanyol.

ENTRE CANDIDATS.

—Dèu lo quart: qui diu que vosté té ganas de presentarse pél districte de... Morón?

—Si seyyor.—Si? Pues desde ara li tinch de participar que 's deurà quedá ab las ganas, si no procura sortir per qualsevol altra banda.

—Home! M' fa quedar parat: ireditable, quinas agallas!

—Qui es vosté per sapiguer si en la lutxa que 's prepara quedaré ab ganas ó no?

—Qui soch? Lo que pot pensarse: un home que té també desitj de salvar la patria;

en fi, parlém sense embuts; hi decidit presentarme pél districte de Morón,

tinch ja fets, y en gran escala, los treballs electorals per preparar la jugada,

y estich convensut, segur de que jo pescaré l' acta.

—Que vosté la pescara?

—Si; com dos y dos fan quatre.

—Bravíssim, consócio! Vol que li parli aquí en confiança?

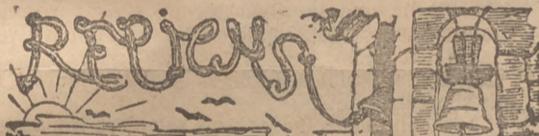
—Digui; veyám què serà

—Pues bueno; fa tres setmanas que recorro dia y nit los pobles y las muntanyas del districte mèu... y sèu,

y tinch tantas esperansas de guanyar las eleccions, que 'm deixo tallà una cama si per unanimitat no 'm fan pare de la patria.
—Si? Pues es extrany que jo no l' hagi vist en cap bânda.
—Per qué? —Perque jo també hi seguit, casa per casa, tot lo districte en qüestió durant dos ó tres senmanas, conquistant per tot arreà amistats à carretadas que 'm dónan dret à esperar que 's vots d' aquesta comarca serán totalment per mi.
—Vosté espera això? Pues vaja, ja cal qu' esperi sentat, o sinó deurà cansarse.
—Cá! Si 's he promés un pont...
—Un? Pues jo n' he promés quatre.
—Jo 's he dit que 's provehiré d' aigua clara en abundància.
—Jo 's he jurat fè una font à dintre de cada casa.
—Jo 's he promés realisar obres à l' iglesia.—Càscaras!
Jo 's he dit que 's faré fer una iglesia de cal Ample, gran com una catedral y ab vint ó trenta campanas.
—En fi, jo à cada elector ja li he dat una abrassada
—Pues jo à cada un ii he donat una pesseta.—Carambas! Veig que ha treballat molt bè; pero això no m' amilana: tinch propòsit de sortir diputat, cayga 'l que cayga, y ara que ja l' he avisat, torno altre cop à la carga.
—Y jo li dich lo mateix: tinch los vots à la butxaca, y tant si vol com si no, jo sortiré.—Donchs, en marxa!

Y 's infellosos se 'n van à prosseguir la batalla, sense pensar que 'l govern deixarà à tots dos sense acta, perque pèl districte aquest ja ha resolt que 'n surti un altre qu' es molt amich d' un company d' un coneget de 'n Sagasta.

C. GUMÀ.

N existe sobre las representacions de la Patti donadas en lo Teatro Principal.

Noy, ho sè de cert, deya un jove, l' empresa presentarà l' escena ab la major propietat: decoracions, mobles, cortinatges, tot serà

d' epoca.

—¿Qué va que no han pensat ab una cosa?

—¿Ab qué?

—Ab lo metje que visita à la Traviata en l' últim acte. Jo al puesto de la empresa, ¿may dirias qué faria?

—¿Qué?

—Costès lo que costès, anirà à trobá al Doctor Robert y li diria: «Vosté no cantarà; pero surti à visitarla.»

Los carlins han estat passejant à n' en Nocedal per Catalunya.

Y per últim dimecres van donarli un ápat al Hôtel Continental.

Hi sentit à dir que 'l menú era com segueix:

Sopa: Puré de llantias, amanit ab oli de llantias:—Arròs ab llíus.

ENTRANTS: Sanch y fetje de liberals.—Grasoletas d' húngara.—Péus de pont de Oroquieta.—Llobarro jalatero (à la llauna).—Filet de convent.—Anech à lo carli.

POSTRES: Absolutisme gelat.—Pets de monja.—Molons y carabassas.

VINS: Chacoli fuerista.—Ranci de dir missa.

LICOR: Petróleo.

Per celebrar lo primer aniversari de la apariciò del periòdic *El Resúmen*, en Lopez Dominguez, va donar un ápat als redactors.

A la taula eran tretze.

Tretzel! Al cap de l' any, un de mort.

Ja sè qui 's morirà: 'l' esquerra!

A l'última hora 'ls esquerrans han acordat fer al govern una guerra sense quartel.

Ja ho sabiam: en materia de quartel, ells no volen entendrehi res.

Lo que 'ls llama l' atenció no es pas lo quartel; es l' oficina.
Y de l' oficina, la nómina.

El *Resúmen* de Madrit se quadra y recorda que l' espasa del general Lopez Dominguez va brillar à Alcolea, y pot encara tornar à relluhir sempre que perillin la llibertat y la patria.

O bè sempre que siga necessari fer mandonguillas. Mandonguillas qu' en últim resultat se las menjará en Romero Robledo.

Si en Cánovas es un mónstruo, en Romero Robledo es una rata pinyada.

Era conservador y s' ha fet liberal; y ara resulta que 'ls conservadors no 'l volen, ni 'ls liberals tampoch.

Li succeeheix com à la rata-pinyada de la fàbula: los roedors, no 'l volen perque té alas y es auzell, y 'ls aucells se 'l treuen del davant à fastichs, perque encare que tinga alas, té morro y dents.

Entre las bellesas de Catalunya que 'ls carcundas han fet veure à n' en Nocedal, s' hi conta la vila de San Boy.

¡Son molt previsors los carcundas catalans! Al ensenyarli 'l famós manicomio, podian dirli:
—No veu? Aquí té una casa à la séva disposiciò.

Durant lo mes de janer, los gobernadors han deixat cessants à mès de mil estanquers.

Podrem no cremar los cigarros; pero 'ls estanquers à horas d' are estarán que s' arbolan.

Diu que hi ha un sastre à Barcelona que ha trobat la quadratura del Circul.

Vaja, que avants qu' ell no falta qui va trobarla. O sinó aquí tenen lo Circul conservador. Un Circul que s' ha quedat en quadro.

Pèl demès me sembla à mi que 'l sastre podria dedicar-se à certs problemes encare que més intrincats més profitosos.

Com per exemple: podria buscar la manera de que tots los parroquians endarrerits li paguin lo compte.

A Madrit lo petróleo ha baixat una pesseta per llauna.

—¿Qué s' hi ha de fer?
Lo petróleo baixa pero la necessitat d' emplearlo puja.

Uns negociants de vins de París han dut davant dels tribunals à un tal D. Pasqual de Borbón, conde Bari y germà del ex-rey de Nàpols.

Aquest mestre ¿saben lo que feya?
Comprava grans cantitats de vi à fiar, respondent ab una finca que ja la tenia hipotecada feya qui sab lo temps y que al últim los acreedors se li van vendre, deixant als negociants de vi, sense mam y sense quartos.

—Això un Borbón! Y un Borbón germà de un rey!
Are vajin à fiarre de certs apellidos.

A mès de 'n Mazzantini, sembla que també 's presenta candidat lo célebre Dr. Garrido.

Vaja que lo qu' es à la Dallonsas, ni 'l Dr. Garrido la salva.

Perque 'l mateix afany ab que va à buscarlo, demostra qu' está deshauciada.

Un dels presos de Madrit es un tal Serrano, qu' es federal, y carnicer.

Diuhen que van trobarli algunes armas.
—Los fan tanta por, los ganivets del oficial!

—Ah! Una recomendaciò. Si volen caretas de primera, vajin à casa la viuda Galcerá, carrer Nou de la Rambla. N' hi ha unes de tigre per disfressarre de carlista, que fan quedar blau.

Den anava caritat un pobre dibent à tots los que li passavan pèl costat:

—Una limosnetà per aquest pobre cego.
Quan vels 'hi aquí que un senyor que 'l favoria ab dos quartos, un dia va passar per devant seu, sense donarli res, per no tenir diners engrunats.

—Senyoret, va dirli 'l cego: y donchs, que no 'm dona 'ls dos quartos avuy?

—Y are? digué 'l senyor: ¿cómo m' ha pogut conèixer?

—Perque li vist.

—Es a dir que vosté hi véu.

—Si senyor, no hi haig de veure...

—Llavors j'cóm s' atreveix à demanar limosna per un pobre cego?

—Oh, es que 'l cego no soch jo; es lo gos que m' accompanya.

Un pare desitjós de instruir al seu fill, li donava la següent llissò de geografia:

—Observa, fill meu, que quan es dia en una part de la terra, à l' altra part es nit. Per exemple: quan nosaltres nos situem al llit, los xinos s' aixecan.

Y 'l fill va respondre:

—Ay papa: j'cereuria vosté que per res del mon voldría jo casarme ab una xina?

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Te-cla.

2. ACENTIGRAFO.—Pare-Paré.

3. ANAGRAMA-CONVERSA.—Cartró-Carrot-Nata.

4. LOGOGRIFO NUMERICH.—Tamborets.

5. GEROGLIFICH.—Per grans los rosaris.

XARADA.

Es un animal d' estima prima;
musical diu qu' es l' Ambrós dos;
part del any diu en Pep qu' es tres.

Y si encare no has comprés,
lector, aquesta xarada
es un peix que molt m' agrada
lo primer y dos y tres.

J. TRUJOLS.

ANAGRAMA.

Hi ha total en moltes casas,
tot es planta per menjar,
y la que se 'n menja forsa
de segú 's queda total.

Al lector que m' endevini
de total se li darà
un mocador, perque 's tot
are que tant de fret fa.

S. UST.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un peix.—Tercera: vejetal.—Quarta: carrer de Barcelona.—Quinta: fruya.—Sexta: nom de dona.—Séptima: consonant.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

CONVERSA.
—Madrona, ¿vols venir fins à la Rambla?
—Sí que de passada aniré à buscar à mon cusí.
—¿Cóm se diu?
—Mira, are entre 'ls dos ho havém dit.

J. PANÉ.

GEROGLÍFICH.

KI VII

SAGASTA

S I T

R. Y T. PATILLASSAS.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA

DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de varios idiomas.

Véndese à 4 reales, Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

CARNAVAL

—¡Escolta tú, mascareta...!
—¡Fora d' aquí, que 'm feu nosa!

—¿Que no 'ns buscas á nosaltres?
—No, que busco... un' altra cosa...